

Laveren tussen buigen en barsten

Ze is vooral bekend als barvrouw en zangeres van *Met het mes op tafel*, maar Mylou Frencken doet nog veel meer. Zo is ze tekstschrijver en actrice en bestiert ze een theater. 'Het gaat me niet om het applaus.'

Tekst: Bram de Graaf, beeld: Malou van Breevoort/Lumen

Terwijl echtgenoot Frénk van der Linden hun koffers naar de auto zeult, zit Mylou Frencken op hun vakantieadres in Portugal met een kop koffie bij de telefoon voor het interview. "Vandaag wisselen we van hotel", vertelt ze. "Vanochtend hebben we eerst gewerkt. Het nieuwe theaterseizoen staat voor de deur en ik moet nog van alles doen voor mijn voorstelling *Minnares*. We gaan al jaren eind augustus een weekje op werkvakantie: het is een prettige manier om de zomer af te sluiten en het nieuwe seizoen in te gaan. Ik probeer dan vast een beetje orde in alles aan te brengen. Meestal leef ik niet met een duidelijke structuur, maar meer in een soort chaos."

Is 'Met het mes op tafel' het enige dat al 26 jaar echt structuur biedt in je leven?
"Eigenlijk wel. En financiële zekerheid. Maar vooral ook veel plezier. Het is een ontzettend gezellig programma om aan te werken. Het is me al die jaren niet gelukt er weg te gaan."

In tegenstelling tot Joost Prinsen en Herman van der Zandt, die binnenkort vertrekt. Hoe is jouw rol door de jaren heen veranderd?
"Ik maak echt een ontwikkeling door in het programma, mijn rol is gelukkig steeds belangrijker geworden. Ik begon als jonge deerne achter de bar; ik moest vooral leuk in de camera lachen. Na een tijdje ging ik ook zingen. Toen Herman in 2015 Joost verving, was ik ineens een

vrouw van middelbare leeftijd. Met Herman werd het zingen echt een onderdeel van de show. Er ontwikkelde zich een chemie. Ik ben heel benieuwd hoe dat bij een nieuwe presentator zal zijn."

Het programma is in ieder geval een mooi uithangbord geworden voor je theaterwerk. Hoe is je liefde daarvoor ontstaan?
"Ik was een uiterst verlegen kind. Op de Montessorischool kwam ik terecht tussen kinderen die zich creatief goed konden uiten, dat wilde ik ook. We hadden een ontzettend leuke muziklerares die me het plezier van het zingen bijbracht. Thuis stond ook een piano. Mijn vader had die aangeschaft toen hij ergens rond zijn 45e bedacht dat hij jazzpianist wilde worden. Hij bleek

'Ik weet nu dat ik iets kan waar mensen blij van worden'

geen talent te hebben. Ik wel, dat was een openbaring. Al snel kon ik mezelf begeleiden bij liedjes. Zo ontstond mijn liefde daarvoor. Ik was geïntrigeerd door de teksten van Annie M.G. Schmidt en kreeg in de gaten dat je zoiets ook zelf kon maken. Dat maken is sindsdien een belangrijk onderdeel van mijn leven, daaruit haal ik mijn lol."

Toch werd je bekend door een televisieserie: 'De zesde klas'.

Hoe dat zo?

“Het overkwam me. Als zesdeklasser werd ik samen met een vriendin gecast voor deze jeugdserie. Ik speelde een verlegen meisje; haar ouders lagen in scheiding en moest iets met haar gevoel. Daardoor heb ik me leren uiten. Later zat ik met dezelfde vriendin in een puberbandje van het Avro-radioprogramma *13 speciaal*. Zo rolde ik al jong op een speelse manier het vak in. Het was logisch om vervolgens naar de Academie voor Kleinkunst te gaan. Vanaf het begin schreef ik daar mijn eigen repertoire.”

Was je toen over die verlegenheid heen?

“In het begin durfde ik niets alleen. In mijn vierde jaar ontmoette ik Bert Klunder, toen al een bekend cabaretier. Hij bood een soort bescherming en regisseerde mijn eindexamenprogramma. Hij moedigde me aan om mee te doen aan Cameretten. Het was jammer dat Hans Teeuwen toen ook deelnam: hij won, ik werd tweede. Maar blijkaar kon ik iets. Daarna werden Bert en ik een duo. Hij leerde me hoe het vak werkte, een geluk. Ik heb altijd mensen om me heen gezocht die me een zetje geven, begrijpen wat creëren is en met wie ik kan sparren. Nog steeds. Ook Frénk heb ik nodig bij bepaalde stukken van het werk.” →

Profiel

Bert overleed in 2006. Daarna heb je met een aantal solovoorstellingen toch ruimschoots bewezen dat je het ook alleen kan?

“Jazeker. En toch komt een bepaalde onzekerheid steeds terug. Zo is het leven. Je vindt de kracht weer en denkt: ik heb het. En dan gebeurt er iets en ben je het weer kwijt. Dan lig je op de grond en weet je niet hoe je overeind moet komen.”

Is dat een rode draad in je werk?

“Ik denk het wel. Het overkoepelende thema is altijd: hoe hou ik me staande? Bui- gen of barsten. Opgeven of doorgaan. Daar laveer ik tus- sen. Dus aan de ene kant veel dingen doen en aanpak- ken, maar aan de andere kant een soort labiliteit: hoe moet het allemaal? Het gaat steeds over weer opstaan.”

Het woord 'liefde' komt vaak voor, zo richtte je Theater De Liefde op. Hoe belangrijk is dat thema voor je?

NAAM Mylou Frencken
GEBOREN Amsterdam, 19 december 1966

OPLEIDING Academie voor Kleinkunst in Amster- dam

PRIVÉ Getrouwd met journalist Frénk van der Linden. Heeft een dochter uit haar relatie met de in 2006 overleden cabare- tier Bert Klunder

CARRIÈRE Won in 1991 de Persoonlijkheidsprijs op het Camerettenfestival en staat sinds 1992 in het theater. In 1997 werd ze bardame bij *Met het mes op tafel*. Ze schrijft columns, muziek en teksten voor theater- programma's en tv-series en is oprichter van Theater De Liefde in Haarlem. In 2022 ver- scheen haar album *Meisje*. Dit najaar begint haar tournee *Minnares*. Kijk voor de speellijst op www.myloufrencken.nl

'Na een voorstelling voel ik me belachelijk gelukkig'

“Wat is er mooier dan de liefde? Ik was na Berts dood bang dat ik nooit meer echt liefde zou vinden. Wie anders dan Bert zou met mijn gedoe kunnen leven? Wie zou ik nog op zo'n natuurlijke manier leuk kunnen vinden? Dat was best een zoektocht. En toen kwam ik Frénk tegen op station Haarlem.”

Zijn je drijfveren veranderd met het ouder worden?

“Het plezier dat ik uit mijn voorstelling haal is altijd mijn grootste drijfveer geweest. Voor publiek staan is mijn manier van communiceren. Als ik het een tijdje niet heb gedaan, mis ik het ontzettend. Op het toneel kan ik dingen zeggen die ik in het gewone leven niet kwijt kan. Daar bevind ik me in een onmogelijke situatie waarin ik wel contact moet maken. Van mezelf wil ik er vaak niet zijn, maar op het toneel móét het: als ik daar geen contact maak, werkt het niet. En dat met iets dat ik zelf heb gemaakt. Dat geeft zo'n kick, daar word ik heel gelukkig van. En ik ontwikkel me daar nog steeds in. Sinds een paar jaar gun ik mezelf een goede zangleraar en dat geeft zo'n impuls aan het uitvoeren van mijn vak. Ik schrijf niet alleen heel goede liedjes, maar ik

begin me zo langzamerhand ook nog een verdraaid goede zangeres te voelen.”

Ik hoor allesbehalve een onzekere vrouw...

“Ik weet inmiddels dat ik iets kan waar mensen blij van worden. Het gaat me niet om het eindapplaus; ik hoef niet te horen 'Mylou wat ben je goed!' Het gaat erom wat er daarvoor gebeurt – het maak- proces – en de reacties ach- teraf, dat mensen zeggen 'Je hebt me geraakt'. Ik verheug me nu al op de tournee van *Minnares*. Vaak ben ik al 's middags in een theater. Heer- lijk: door een onbekend stadje lopen, beetje rondhangen in de kleedkamer. En dan die avond de verantwoordelijkheid hebben dat het gaat lukken. Ik houd van die stress, want stress is het. Hoe langer ik in het vak zit, hoe behapbaarder die wordt. Soms gaat er iets mis of is de stemming totaal anders dan de avond ervoor. Maar mijn eigen oplossings- vermogen verrast me telkens weer. Na afloop stroomt de adrenaline nog uren door mijn lijf en voel ik me belachelijk gelukkig. Dan denk ik: 'Wat ik kan, kan niemand anders.'”

► **MET HET MES OP TAFEL**
MAANDAG T/M DONDERDAG
19.50 NPO 2